

19 februarie – 25 februarie

Isus, Jertfa desăvârșită

Textul de memorat: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (Evrei 10:14)

Gândul că un om care a fost găsit vinovat și apoi a fost omorât prin crucificare putea fi venerat ca fiind Dumnezeu era ofensator în gândirea celor din vechime. În literatura romană există câteva referințe despre cruce care dovedesc aversiunea lor față de acest lucru. Pentru evrei, legea decreta că omul care murea spânzurat pe lemn era blestemat de Dumnezeu (Deuteronomul 21:23).

Așadar, primele motive care se regăsesc în picturile creștine din catacombe sunt păunul (se presupunea că simboliza nemurirea), porumbelul, ramura de palmier, care simboliza victoria atletului, și peștele. Mai târziu, au apărut și alte teme, precum arca lui Noe, Avraam care aduce berbecul ca jertfă în locul lui Isaac, Daniel în groapa cu lei, Iona care este vărsat din gura peștelui, un păstor care duce un miel sau reprezentări ale minunilor lui Isus, cum ar fi vindecarea slăbănogului și învierea lui Lazăr. Acestea erau simboluri ale salvării, ale victoriei și ale purtării de grijă. Pe de altă parte, crucea transmitea un simțământ de înfrângere și de rușine. Și totuși, crucea a fost cea care a devenit emblema creștinismului. De fapt, Pavel a numit efectiv Evanghelia „propovăduirea crucii” (1 Corinteni 1:18).

Săptămâna aceasta vom studia despre cruce așa cum apare ea în cartea Evrei.

Duminică, 20 februarie – De ce a fost nevoie de jertfe?

Evrei 9:15 lămurește că moartea lui Isus ca jertfă a avut scopul de a oferi „răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi”, pentru ca oamenii lui Dumnezeu „să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită”.

În Orientul Apropiat antic, legământul dintre două persoane sau dintre două popoare era un lucru serios. Acesta implica un schimb de promisiuni sub jurământ și asumarea faptului că zeii aveau să-l pedepsească pe cel care încălca jurământul. Legămintele erau adesea ratificate prin sacrificarea unui animal.

De exemplu, când Dumnezeu a făcut legământul cu Avraam, ceremonia a presupus despicarea animalelor în două (Geneza 15:6-21). Participanții la legământ treceau printre bucățile despicate, recunoscând astfel că acestea reprezentau destinul celui care încălca legământul. Foarte semnificativ este faptul că doar Dumnezeu a trecut printre animalele despicate, și aceasta ca să-i arate lui Avraam că El nu își va încălca promisiunea.

1. Ce ne învață textele de mai jos despre legământ? Geneza 15:6-21; Ieremia 34:8-22

Legământul israeliților cu Dumnezeu le-a oferit accesul în Țara Promisă ca moștenire a lor. Dar el includea și un set de porunci și ritualul stopirii altarului cu sânge. Acest ritual poate fi interpretat și ca o lecție care arăta spre soarta celui care încălca legământul. De asemenea, stopirea cu sânge era simbolul transferării păcatului asupra sanctuarului. Din acest motiv, în Evrei se spune că „fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evrei 9:22).

Când Israel a rupt legământul, Dumnezeu S-a confruntat cu o dilemă dureroasă: legământul cerea moartea păcătosului, dar El își iubea poporul. Dacă ar fi trecut cu vederea sau ar fi refuzat să-l pedepsească pe păcătos, poruncile Sale nu ar mai fi fost niciodată obligatorii și lumea aceasta s-ar fi scufundat în haos.

Însă Fiul lui Dumnezeu S-a oferit să fie Substitutul nostru. El a murit în locul nostru ca noi să căpătăm „veșnica moștenire care [ne]-a fost făgăduită” (Evrei 9:15,26; Romani 3:21-26). Altfel spus, El urma să țină la sfințenia Legii Sale și, în același timp, să-i salveze pe cei care călcaseră Legea. Și a putut să facă aceasta doar murind pe cruce.

Cum ne dăm seama de aici că Legea ocupă un rol esențial în mesajul Evangheliei?

Luni, 21 februarie – Diferite tipuri de jertfe

Moartea lui Isus ne-a adus iertarea, sau absolvirea de păcate. Totuși, absolvirea aceasta presupune mai mult decât anularea pedepsei pentru călcarea legământului, de care ne-am făcut vinovați. Ea implică alte elemente la fel de importante. Din acest motiv, sistemul evreiesc de jertfe cuprindea cinci tipuri diferite de jertfe. Fiecare jertfă era necesară pentru a exprima bogăția semnificației crucii lui Hristos.

2. Ce a cerut Pavel în rugăciune, în favoarea credincioșilor? Efeseni 3:14-19

Arderile-de-tot impuneau ca animalul de jertfă să fie complet mistuit pe altar (Leviticul 1). Această jertfă Îl reprezenta pe Isus, a cărui viață a fost mistuită pentru noi. Expierea cerea ca angajamentul lui Isus în favoarea noastră să fie total. Deși este egal cu Tatăl, Isus „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob” (Filipeni 2:5-8).

Jertfele de mâncare erau un dar de mulțumire pentru că Dumnezeu îi purta de grijă poporului în privința hranei (Leviticul 2). Și acestea Îl reprezentau pe Isus, „Pâinea vieții” (Ioan 6:35,48), prin care avem viața veșnică.

Jertfele de mulțumire (sau de pace) presupuneau o masă comună cu prietenii și cu familia, pentru a sărbători binecuvântările oferite de Dumnezeu (Leviticul 3). Ele Îl reprezentau pe Hristos, a cărui jertfă a adus pace (Isaia 53:5; Romani 5:1; Efeseni 2:14), și mai subliniază faptul că noi trebuie să luăm parte la sacrificiul lui Isus, mâncând trupul Său și bând sângele Său (Ioan 6:51-56).

Jertfele pentru ispășire făceau ispășire pentru păcat (Leviticul 4:1-5:13). Ele evidențiau rolul sângelui - care reprezenta viața - în a aduce eliberare de păcat (Leviticul 17:11) și arătau înainte spre sângele lui Isus care ne mântuiește din păcatele noastre (Matei 26:28; Romani 3:25; Evrei 9:14).

Jertfele pentru vină (Leviticul 5:14-6:7) ofereau iertare acolo unde despăgubirea sau restituirea era posibilă. Ele ne spun că iertarea lui Dumnezeu nu ne eliberează de responsabilitatea de oferi despăgubiri sau de a face o restituire, acolo unde este posibil, acelora față de care am greșit.

Jertfele de la sanctuar ne învață că experiența mântuirii înseamnă mai mult decât a-L accepta pe Isus ca Substitut al nostru și atât. Avem nevoie și să ne „hrănim” din El, să le facem parte și altora de binecuvântările Sale și să îndreptăm greșelile comise față de semenii noștri.

Marti, 22 februarie – Jertfa desăvârșită adusă de Isus

3. Cum este descrisă jertfa lui Isus în pasajele care urmează? Evrei 7:27; Evrei 10:10

Preoții din seminția leviților - care au fost „în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea” (Evrei 7:23) - se deosebesc de Isus, care trăiește veșnic și care are o preoție veșnică (Evrei 7:24,25). Preoții dintre fiii lui Levi aduceau „în fiecare zi” (Evrei 7:27) și „în fiecare an” (Evrei 9:25) „daruri și jertfe care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta la desăvârșirea cerută de cugetul lui” (Evrei 9:9; 10:1-4).

Dar Isus S-a dat pe Sine, „o dată pentru totdeauna” (Evrei 10:10,12-14), „ca o singură jertfă” care ne curăță conștiința (Evrei 9:14; 10:1-10) și care șterge păcatul (Evrei 9:26). Jertfa lui Isus este superioară jertfelor de animale pentru că El este Fiul lui Dumnezeu (Evrei 7:26-28), care a împlinit în mod desăvârșit

voia Tatălui (Evrei 10:5-10). Faptul că jertfa Sa este descrisă ca având loc „o dată pentru totdeauna” are mai multe implicații importante:

În primul rând, sacrificiul lui Isus este eficient și niciodată nu va putea fi egalat. Jertfele preoților din vechime trebuiau aduse în mod repetat pentru că nu erau eficiente, „altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți o dată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate?” (Evrei 10:2).

În al doilea rând, toate tipurile de jertfe din Vechiul Testament și-au găsit împlinirea la cruce. Așadar, Isus nu doar că ne curăță de păcat (Evrei 9:14), dar ne și sfințește (Evrei 10:10-14), ștergând păcatul din viața noastră (Evrei 9:26). Înainte să se apropie de Dumnezeu în sanctuar și să slujească în favoarea semenilor, preoții trebuiau să se curețe și să se sfințească sau să se consacre (Leviticul 8, 9). Jertfa lui Isus ne curăță și ne sfințește (Evrei 10:10-14) ca să ne putem apropia de Dumnezeu cu încredere (Evrei 10:19-23) și să-I slujim ca „o preoție împărătească „ (Evrei 9:14; 1 Petru 2:9).

În final, jertfa lui Isus ne oferă și hrană pentru viața spirituală. Ea este un exemplu de care trebuie să ținem cont și pe care trebuie să-l urmăm. Astfel, cartea Evrei ne invită să ne ațintim privirea asupra lui Isus, în special asupra evenimentelor de la cruce, și să-I urmăm exemplul (Evrei 12:1-4; 13:12,13).

Jertfa Mântuitorului stă la baza tuturor binecuvântărilor pe care Dumnezeu le revarsă asupra noastră. Cum putem să ne bucurăm și mai mult de ceea ce am primit în Isus?

Miercuri, 23 februarie – Crucea și costul iertării

4. Ce spune pasajul următor despre lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc? Evrei 9:22-28

Faptul că sanctuarul ceresc are nevoie să fie curățit are logică în contextul sanctuarului din Vechiul Testament. Sanctuarul este un simbol al guvernării lui Dumnezeu (1 Samuel 4:4; 2 Samuel 6:2) și modul în care Dumnezeu tratează păcatul poporului Său influențează înțelegerea oamenilor cu privire la justetea guvernării Sale (Psalmii 97:2). În calitate de conducător, Dumnezeu este Judecătorul poporului Său și se așteaptă din partea Sa ca El să fie drept, apărându-l pe cel nevinovat și condamnându-l pe cel vinovat. Așadar, când îl iartă pe omul păcătos, Dumnezeu își asumă responsabilitatea judiciară. Sanctuarul, care reprezintă caracterul și sediul administrativ al lui Dumnezeu, este contaminat. Acest lucru explică de ce Dumnezeu ne poartă păcatele atunci când ne iartă (Exodul 34:7; Numeri 14:17-19; verbul ebraic pentru „a ierta” [nōšē'] din aceste versete înseamnă „a căra, a purta”).

Sistemul de jertfe din sanctuarul evreiesc a ilustrat această idee. Când un om voia să fie iertat, aducea un animal ca jertfă în locul lui, își mărturisea păcatele asupra victimei și o înjunghia. Cu sângele animalului se mânjeau coarneau altarului sau se stropea perdeaua din templu, din prima încăpere. În felul acesta, păcatul era transferat în mod simbolic asupra sanctuarului. Dumnezeu lua păcatele poporului și le purta în El Însuși.

În sistemul israelit, curățirea de păcate sau ispășirea lor se realiza în două faze. În timpul anului, păcătoșii care se pocăiau aduceau jertfe la cortul întâlnirii, care îi curățau de păcat, dar care transferau păcatul asupra sanctuarului, asupra lui Dumnezeu Însuși. La sfârșitul anului, în Ziua Ispășirii, care era ziua judecării, Dumnezeu curăța sanctuarul și Se achita de obligația judiciară prin transferarea păcatelor din sanctuar asupra țapului ispășitor, Azazel, care îl reprezenta pe Satana (Leviticul 16:15-22).

Acest sistem în două faze, reprezentat de cele două încăperi ale sanctuarului pământesc, care erau un chip al sanctuarului ceresc (Exodul 25:9; Evrei 8:5), I-a permis lui Dumnezeu să manifeste milă și dreptate în același timp. Aceia care își mărturiseau păcatele în timpul anului își dovedeau loialitatea respectând în mod solemn porunca de a se odihni și de a-și smeri sufletele în Ziua Ispășirii (Leviticul 16:29-31). Oricine nu dădea dovadă de ascultare era „nimicit” (Leviticul 23:27-32).

Joi, 24 februarie – Judecata și caracterul lui Dumnezeu

5. Ce ne descoperă despre Dumnezeu actul răscumpărării de la cruce, prin care avem iertare? Romani 3:21-26 ; Romani 1:16,17; Romani 5:8

În lucrarea de mijlocire a lui Isus din cele două încăperi ale sanctuarului ceresc, iertarea păcatelor are loc în două faze. În prima fază, Isus a îndepărtat păcatele noastre și le-a purtat în trupul Lui pe cruce ca să ofere iertare oricărui om care crede în El (Faptele 2:38; 5:31). Pe cruce, El a câștigat dreptul de a-i ierta pe toți cei care cred în El pentru că le-a purtat păcatul. De asemenea, El a inaugurat un legământ nou, care Îi permite să pună Legea lui Dumnezeu în inima credincioșilor prin Duhul sfânt (Evrei 8:10-12; Ezechiel 36:25-27).

A doua fază din lucrarea de mijlocire constă în judecata preadventă, care încă trebuia să se întâmple în viitor, din perspectiva cărții Evrei (Evrei 2:1-4; 6:2; 9:27,28; 10:25). Judecata începe cu poporul lui Dumnezeu și este descrisă în Daniel 7:9-27, în Matei 22:1-14 și în Apocalipsa 14:7. Scopul ei este acela de a arăta că Dumnezeu este drept atunci când Își iartă poporul. În cadrul judecății, rapoartele vieților copiilor lui Dumnezeu vor fi deschise, pentru ca universul întreg să le poată vedea. Dumnezeu va arăta ce s-a întâmplat în inima credincioșilor și cum L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor personal și cum L-au primit pe Duhul Sfânt în viața lor.

În legătură cu judecata aceasta, Ellen G. White a scris: „Omul nu poate să răspundă singur la aceste acuzații. El stă înaintea lui Dumnezeu cu hainele murdare de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Avocatul nostru, prezintă o apărare eficientă în favoarea tuturor celor care, prin pocăință și prin credință, I-au încredințat Lui paza sufletului lor. El pledează pentru cauza lor și îl învinge pe acuzatorul lor prin argumentele puternice ale Golgotei. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu, chiar până la moartea pe cruce, I-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat [...]. Doar Hristos poate să pledeze în favoarea noastră în mod eficient. El este în stare să-l aducă la tăcere pe acuzator cu argumente care se bazează nu pe meritele noastre, ci pe meritele Sale.” - *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, pp. 471, 472.

De ce crucea și lucrarea lui Isus în favoarea noastră ne spun că ar trebui să privim spre judecată cu încredere, dar și cu smerenie și cu pocăință?

Vineri, 25 februarie – Un gând de încheiere

Citește capitolele „Golgota” și „S-a isprăvit!” din *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, de Ellen G. White.

Profesorul Jiri Moskala explică astfel judecata preadventă: Dumnezeu „nu va face judecata ca să-mi expună păcatele așa cum sunt expuse produsele în vitrina unui magazin. Dimpotrivă, Isus va arăta în primul rând spre harul Său minunat, care are o putere transformatoare, și, în fața întregului univers, ca Martor adevărat al întregii mele vieți, va lămuri care a fost atitudinea mea față de Dumnezeu, care au fost motivațiile mele lăuntrice, gândurile și faptele mele, sensul și direcția mea în viață. Isus va mărturisi că am făcut multe greșeli, că am călcat Legea Sa sfântă, dar și că m-am pocăit, că am cerut iertare și că am fost schimbat prin harul Său. El va declara: «Sângele Meu este suficient pentru păcătosul de Moskala, traiectoria vieții lui este orientată spre Mine, atitudinea lui față de Mine și față de semenii este caldă și lipsită de egoism, el este demn de încredere, el este robul Meu bun și credincios».” - „Toward a Biblical Theology of God's Judgement: A Celebration of the Cross in Seven Phases of Divine Universal Judgment”.

„În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii care renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer; că iubirea care «nu caută folosul său» își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, pp. 19, 20.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Geneza 31-37

1. Cum este numit Dumnezeu care trebuia să judece între Laban și Iacov?
2. Cât a plătit Iacov pentru ogorul cumpărat de la fiii lui Hamor?
3. Cine l-a îngropat pe Isaac?
4. Ce argumente aduce Iuda ca Iosif să fie vândut, nu ucis?

Evanghelizare, Secțiunea 17, subcapitolul „Satana câștigă teren prin învățăturile false”

5. În rândurile cui considera Luther că religia este în cea mai mare primejdie?